

Het Hart van de Dwerfen I

Van Markus Heitz zijn verschenen:

De Dwergen

- 1 De Dwergen*
- 2 De Strijd van de Dwergen*
- 3 De Wraak van de Dwergen*
- 4 Het Lot van de Dwergen*
- 5 De Triomf van de Dwergen*
- 6 De Terugkeer van de Dwergen 1*
- 7 De Terugkeer van de Dwergen 2*

Legenden van de Alfen

- 1 Gerechtvaardigde Toorn*
- 2 Dagen van Vergelding*
- 3 Duistere Paden*
- 4 Razende Storm*

De Vergeten Geschriften

De Donkere Tijd

- 1 Schaduwen boven Ulldart*
- 2 De Orde van het Zwaard*
- 3 Het Teken van de Duistere God*
- 4 Het Oog van Tzulan*
- 5 De Magie van de Macht*
- 6 De Bronnen van het Kwaad*

De Nieuwe Tijd

- 1 Bedrieglijke Vrede*
- 2 Wereld in Vlammen*
- 3 Fatale Erfenis*

Ritus

Sanctum

Kinderen van Judas
Bloedportaal
Judaszoon
Judasdochter

Drakenvuur

Drakenkeizer

Collector

Collector 2 – Operatie Vade Retro
Oneiros – Dodelijke Vloek

Markus Heitz

Het Hart van de Dwergeren I

Vertaald door Roelof Posthuma

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

© 2022 Markus Heitz

© 2022 Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, München,
Duitsland

Dit boek is tot stand gekomen door AVA International GmbH,
Germany, www.ava-international.de.

All rights reserved

© 2023 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *Das Herz der Zwerge I*

Vertaling Roelof Posthuma

Omslagontwerp Guter Punkt, München/Anke Koopmann
gebruikmakend van een motief van Elm Haßfurth

Omslagillustratie © Elm Haßfurth | elmstreet.org

Opmaak omslag DPS Design & Prepress Studio

ISBN 978 90 210 3634 2

ISBN 978 90 210 3629 8 (e-book)

NUR 334

www.lsamsterdam.nl/fantasy

www.boekenwereld.com

www.mahet.de

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Lijst van personen

De dwergenstammen

DE EERSTEN

Xanomir Golfhart uit de clan van de Staalmakers, ingenius & constructor

Hamalys Hardeboei uit de clan van de Vonkenslagers, ingenia & constructa

Gandalgir IJzergreep uit de clan van de Staaldrukkers, koning van de Eersten

Rathas Diklip uit de clan van de Veellachers, prijsvechter

DE TWEEDEN

Baëndala Tweeklingehand uit de clan van de Bijlzwaiers, gilde-meester van de steenhouwers & profetes

Boïndal 'Grimkop' Tweeklingehand uit de clan van de Bijlzwaiers, krijger

Gondrabur Houwhamer uit de clan van de Steenstekers, krijger & steenhouwer

Bondobil Meelvuist uit de clan van de Steensplijters, krijger

Grandobil Beitelvinger uit de clan van de Steenklievers, gerechtsdienaar

Berogard Granietmaler uit de clan van de Beitelgrijpers, gerechtsdienaar

Gwendalyn Glimsteen uit de clan van de IJzertanden, koningin

Stelyndis Snelslag uit de clan van de Afrossers, prijsvechtster

DE DERDEN

Tungdil Goudhand, grootkoning (eretitel)

Regnorgata Sterfslag uit de clan van de Orcslachters, koningin van de Derden

Hargorina Doodbrenger uit de stam van de Steenmalers, vrouwelijke krijger

Belîngor Klingenvreter uit de clan van de Staalvuisten, krijger

Brûgar Vonkenzucht uit de clan van de Vuurslingeraars, krijger

Larembar Goedschot uit de clan van de Verzieners, commandant van de Oostvesting

Gorina Zwartbijn uit de clan van de Bottenbrekers, vrouwelijke krijger

Ebringar IJzerhaar uit de clan van de Goedslijpers, krijger

Barinbor Krachtvinger uit de clan van de Hameraars, krijger

DE VIERDEN

Goïmron Snijdijzer uit de clan van de Zilverbaarden, gemmarius

Bandoïn Fijnzilver uit de clan van de Pijlzoekers, koning van de Vierden

Silbalyn Zilverschijn uit de clan van de Fijnsnijders, vrouwelijke krijger

DE VIJFDEN

Barbandor Staalgoud uit de clan van de Koningswaterdrinkers, raadsheer in Platinaglans

Tirmelin Krulbaard uit de clan van de Blikpersers, krijger

Bergandor Knalvuist uit de clan van de Murwslagers, krijger

Balandis Aambeeldkraker uit de clan van de Muntenbijters, koningin

Galondin Aambeeldkraker uit de clan van de Muntenbijters, koning

DE MENSEN

Doria Rodana van Psalí, poppenspeelster

Zimànja, scharensleep

Matnic, inwoner van Malleniaswacht

Auriga, Bigarius, Narkabtu, Rakib, Sintash, prijsvechters

Klaey Berengart, Brigantiër & heerser over Rhuta

Kiil, Jowna, Brigantiërs

Adelia, famula

Mostro, famulus

Eogan, Mostro's famulus & plaatsvervanger

Kelja, Mostro's famula
Hantu, rhamak
Stémna, doulia
Gubnara, docent van de doulia
Baron Lichte, koninklijke gezant van koning Gajek
Alsa, koopvrouw in Platinaglans
Igenatz Hollenz, inwoner van Platinaglans
Ilsina, **Manimos**, onderzoekers in Enaiko

DE ALFEN

Ascatoîa, zhussa
Mòndarcai, krijger
Nacailôr, **Simanôr**, **Uphanîa**, leden van de Geheime Kamer

DE ORCS

Borkon Gràc Hâl, vorst van de orcs
Eshkara, vrouwelijke druïde
Drushnak, bitterbloedorc
Aktrag, orc uit Kràg Tahuum

OVERIGEN

Vraccimbur Slimvuist uit de clan van de Immerwinnaars van de Alvijfden, prijsvechter
Telînâs, elf
Nebtad Sònuik, srgāláh
Icuriàs, meldrith & leider van de nederzetting Therlisôn
Yoldas, **Jonate**, **Nurhan**, parsoi khi
Doodsvleugel, vliegmerrie

Begrippen

PLAATSEN

Arima: hoofdeiland van Undarimar
Dsôn Khamateion: rijk van de alfen in het Bruine Gebergte
Enaiko: Stad van de Kennis in het zuiden van het Veilige Land
Gautaya: keizerrijk in Gauragon
Kràg Tahuum: orcvesting in het midden van het Veilige Land
Landsgrendel: elfduizend schreden hoge berg

Platinaglans: versterkte dwergennederzetting aan de voet van het Grijze Gebergte
Therlisôn: nederzetting van de meldrith
Towan: rivier in het noorden van het Veilige Land
Undarimar: zeekoninkrijk in het westen van het Veilige Land

VOLKEN & SOORTEN

Bastaardpony: zeer grote, robuuste pony
Bitterbloedorcs: monsters uit het Land aan Gene Zijde
Cadengis: de gevaarlijkste god van het godengeslacht cadengi; het geloof in hen is wijdverspreid in Brigantia
Cadengis' moeder: a. de gevaarlijkste godin van de cadengi, b. geliefde vloek
Doulia: mensen uit het Land aan Gene Zijde, die zich vrijwillig als slaven melden
Lurco: plant die door het magische veld in een vleesetend wezen werd veranderd
Meldrith: personen met een deels alfische en deels elfische afkomst
Pantservis: grote vis in de binnenzee
Parsoi khi: magiegevoelig volk
Ragana: moerasheksen
Rhamak: zielenroeper
Srgâláh: mensachtig wezen met hondenkop
Vuurvreters: de beesten op de lavavelden in het noorden van Gauragon
Wandelende toren/Acront: reusachtig krijgswezen dat op monsters jaagt
Zoutzeeorcs: monsters in de zoutwoestijnen van het keizerrijk Gautaya

TITELS EN AANDUIDINGEN

Adlata/-us: help(st)er
Aprendisa: leerling
Famula/-us: magisch begaafd mens in opleiding
Fîndaii: lijfwacht en elite-eenheid van de keizerin van de elfen
Ganyeios: titel van de heerser over Khamateion
Kisâri: titel, keizerin van de elfen
Magus/-a: tovenaar/tovenares

Nuntios: gauragoonse koninklijke postbeambte

Omuthan: vorst (van Brigantia)

Tharka: eenheden van de Derden voor de voorste linie in de slag

Tolonarius: tollenaar

Zhussa: toverkundige van de alfen

OVERIGE BEGRIPPEN

Elriahelm: duikklok

Gunibur en **Ganibur:** zware veerkatapulten van de dwergen

Huizenberg: gemeenschappelijk wooncomplex van de meldrith

Prim: pruimtabak

Rookwolven: wolven die zich meerdere hartslagen lang als nevel en rook kunnen voordoen

Sneltunnels: onderaardse verbindingstunnels in het dwergenrijk, die vroeger door het hele Veilige Land liepen

Proloog

*Het Veilige Land, Blauwe Gebergte, vesting
Bijsteen (noordelijke ingang van het dwergenrijk),
1024 N.B. (7515e zonnecyclus naar de oude
tijdrekening), lente*

Blauwe wolken steenstof dreven onder het gewelf waaruit in de hoeken stenen dwergengezichten met grimmige granietogen neerkeken. De hamerslagen en het schrille krassen van de beitel die over de halfzachte steen schraapte, klonken onophoudelijk en snel achter elkaar.

Baëndala Tweeklingenhand uit de Bijlzwaaiersclan van de stam van de Tweeden bewerkte de twee schreden hoge sculptuur met snelle, zekere bewegingen. Nu en dan klom ze op een ladder om veranderingen in haar werk aan te brengen.

De steen die ze bewerkte werd beschenen door donkergouden zonnestrallen die door exact geboorde lichtgaten naar binnen vielen, zodat er geen storende schaduw op het oppervlak ontstond. En als de kracht van het gesternte niet meer voldoende was, werden er sterke dievenlantaarns aangestoken die via een netwerk van rails aan het plafond in de juiste positie werden geloodst.

De gladde vloer om Baëndala heen was bezaaid met afgeslagen brokjes steen. Op een bijzettafeltje lagen verschillende grote beitels en hamers keurig geordend voor het grijpen. Nu en dan wisselde ze plotseling van gereedschap als de bewerking van het kunstwerk daarom vroeg. Kleinere beitels en hamers om snel details aan te brengen zaten in hun houders aan haar gordel.

Baëndala's donkerbruine ogen met hun roodachtige glans bleven daarbij steeds op de sculptuur gericht, met een blik vol intense aandacht en vervoering. Haar handen en gezicht zaten evenzeer onder het blauwe steenstof als haar grof linnen jurk en leren schort.

Sinds twee omlopen deed Baëndala niets anders.

Ze ging volledig op in haar werk en had alles en iedereen om zich heen vergeten. Ze interesseerde zich niet voor de ruim tien plechtig geklede dwergen, mannen en vrouwen, die langs de wanden van de ruimte stonden, kostbaar reukwerk verbrandden en zacht lofzangen ter ere van Vracas zongen. Het koor was al een paar keer afgelost omdat zelfs de meest geoefende stemmen na zo lange tijd vermoeid raakten.

Maar Baëndala was door niets in haar manische bezigheden te remmen.

Onder haar armen en op haar rug hadden zich zweetvlekken gevormd en het doek voor haar neus beschermde hals en longen tegen het fijne stof. Op haar vriendelijke gezicht zaten een of twee krassen van steenbrokjes die weggesprongen waren van de *Kus van het Blauwe Gebergte*.

Met een draagbare blaasbalg blies Baëndala het gruis van de details, zodat haar niets zou ontgaan. Opnieuw wisselde ze van gereedschap voordat ze verderging. Deze keer gebruikte ze een beitel die zo dun was als een scalpel om een paar plekken te corrigeren, klom op de ladder en bracht de laatste veranderingen aan haar kunstwerk aan.

Daarop stak ze hamer en beitel voorzichtig in de lussen van haar gordel, liet zich uitgeput op de bovenste trede van de ladder zakken en glimlachte opgelucht.

‘Volbracht,’ fluisterde ze. Haar blik werd helderder, en zoals de bezetenheid uit haar werk verdween, week ook de rode glans uit haar pupillen. ‘Vracas’ boodschap aan ons is voltooid.’

Tevreden legde ze haar zwaar vereelde en verbonden rechterhand op de stèle die ze nu pas voor het eerst werkelijk zag. Tot dat moment had Vracas zelf haar de ingevingen daarvoor geschonken en haar vingers geleid, haar tot een werktuig gemaakt.

Het begeleidend koor beëindigde de hymnen met een laatste akkoord dat langzaam in de ruimte wegstierf.

‘Hier.’ Gondrabur Houwhamer uit de clan van de Steenstekers bracht haar een volle drinkzak zwarte thee met suiker. De oudere, grijze dwerg behoorde tot de beste steengraafers van hun gilde en had Baëndala opgeleid voordat ze zelf meester was geworden. Ook hij had gezongen. ‘Hou je daarmee op de been voordat je je

verdiende maaltijd krijgt. Zorg dat je niet al voor die tijd door uitputting instort.’

Het koor naderde het voltooide werk eerbiedig en zette de schalen met wierook op de daartoe bestemde stenen houders in de ruimte.

‘De goddelijke roes hield deze keer heel lang aan. Vertel ons wat de Eeuwige Smid ons via jou wil laten weten,’ zei Gondrabur, die met groot respect naar het kunstwerk keek. ‘Wat komt er op ons af? Moeten we ons zorgen maken?’

Baëndala veegde het zweet van haar gezicht en trok de doek voor haar mond en neus weg. ‘Geef me even de tijd. Anders kom ik voor jullie ogen om van de dorst.’ De trance, de roes van het goddelijke, eiste zijn tol. In een enkele lange teug leegde ze de drinkzak. De thee met suiker was vrijwel haar enige voeding geweest tijdens het werk, verder had ze twee omlopen lang nauwelijks iets gebruikt. Ze hoestte droog en keek naar het bewerkte blok blauw graniet dat in haar handen in iets nieuws was veranderd. ‘Er zit veel oceaankrijt en lapis lazuli in het blauwe graniet, en het stof heeft veel water aan me onttrokken. Ik voel me net een stokvis.’

De dwergen om haar heen lachten zacht.

Baëndala kreeg al sinds vele cycli goddelijke ingevingen van Vracas. Vol heilig vuur greep ze dan haar beitels en hamers, zocht een steen uit en gaf die opnieuw vorm om de boodschap van haar schepper aan het licht te brengen. Ze kon niet ophouden voordat die volledig was uitgebeeld, wat haar al haar kracht kostte, een aanslag op haar lichaam was en haar blessures opleverde. Snijwondjes van het steen, bloedblaren, geschaafde huid, gezwollen gewrichten. De handschoenen, bandages en verbanden beschermden haar maar tot op zekere hoogte.

De Tweeden stonden als de beste steenhouwers van de vijf stammen bekend, zodat er hoge eisen aan haar werk werden gesteld. De ene keer waren het symbolen, dan weer runen die Baëndala in haar roes liet ontstaan; soms was het een enkele figuur, maar soms ook waren het hele scènes die ze uit de stenen hakte. Nu bleef het bij een bewerkt stuk steen, maar soms ook schiep ze torenhoge kunstwerken.

Na het werk was het haar taak om de boodschappen te duiden en te begrijpen. Vracas had hun in het verleden vaak op die

manier tekens gegeven om gevaren voor het Blauwe Gebergte te onderkennen, beslissingen te nemen of hen van zijn onwrikbare bijstand te verzekeren, ondanks de moeilijke situatie waar het Veilige Land zich in bevond.

Sommigen noemden Baëndala een hogepriesteres, maar dat wees ze zelf van de hand. Ze werkte als meester van het steenhoudersgilde in de nederzettingen en hield sinds enige cycli toezicht op de bouw van de nieuwe buitenste vesting Bijlsteen. Nadat ze het Blauwe Gebergte waren binnengetrokken was de aandacht van de stam steeds meer verschoven naar het werken in de onderaardse schachten, gangen en hallen.

‘Goed, laten we eens kijken wat Vraccas ons liet weten.’ Baëndala stond met een kreun op van de bovenste trede van de ladder en kwam bij de andere dwergen staan.

Ze vormden een kring rond de stèle en bekeken de accuraat bewerkte scènes, gedetailleerde figuren en zorgvuldig uitgehakte runen. Ze zochten een aanwijzing voor de volgorde waarin de boodschap gelezen moest worden. Twee schrijvers grepen ondertussen naar ganzenveer en papier die naast de inktpot op de om hun nek hangende schrijfplank lagen, klaar om elk woord te noteren.

Voor Baëndala was het alsof ze het werk voor het eerst zag en ze keek er met evenveel verwondering naar als de anderen. Vanwege de heilige roes, de goddelijke trance, herinnerde ze zich geen enkele hamerslag.

‘Ik geloof dat ik de volgorde zie,’ zei ze na een tijdje. ‘Dat is Borkon Gràc Hâl.’ Ze wees op de orc ter grootte van een vinger, die fijne tatoeages op zijn huid had. ‘Hij spreekt de zijnen toe en heeft ze in de zoutzee bij elkaar gebracht.’ Ze liet haar gehavende vingertoppen over de vaag aangeduide orckoppen gaan. ‘Hij bereidt zich voor om wat nieuws te beginnen.’

‘Dan moeten we op onze hoede blijven,’ mompelde Gondrabur. ‘Wat zie je verder nog?’

Baëndala liep om de stèle heen. ‘Er is een jonge mensenman met een dubbel uiterlijk,’ zei ze verbaasd. ‘Eenmaal met volle lokken en recht van lijf en leden, en vervolgens als misvormde oudere man.’ Ze keek vragend om zich heen. ‘Heeft iemand een idee? Een gerucht of een nieuwtje dat zou kunnen helpen?’

Iedereen schudde het hoofd.

‘Goed, dan gaan we verder.’ Ze liep opnieuw om de stèle heen. ‘Hier is een gat. Een diep gat in de aarde, en aan de andere kant woont een...’ – ze liet haar vingers over de weinig uitgewerkte vormen glijden – ‘... woont... iets. Ik kan het niet met zekerheid zeggen. Maar het is groot. Reusachtig zelfs!’ Haar donkerbruine ogen gingen weer naar de dubbele gestalte. ‘Zien jullie dat die jonge mensenman hem bedreigt?’

‘Hij alleen?’ vroeg Gondrabur voor de zekerheid.

‘Ja. Hij alleen. Alleen hij kan het tegen dit wezen opnemen. En ik geloof dat Vraccas ons voor dat schepsel onder de aarde wil waarschuwen.’

‘Dan moeten we alleen nog weten waar dat gat is.’ Gondrabur keek peinzend de kring rond. ‘En die jonge mensenman moet beschermd worden. Is dat wat Vraccas wil zeggen?’

Wikkend en wegend wiegde Baëndala haar hoofd en trok de doek van haar korte bruine haar, zodat het blauwe stof in het licht opvloog. ‘Ik ben er niet zeker van. Maar hij is belangrijk voor het Veilige Land. Dat staat vast.’ Ze volgde de reeks verder. ‘Zien jullie het? Als dat wezen losbreekt, zal het hele landstreken verwoesten.’ Ze keek weer naar de gestalte van de jonge man. ‘Het is een vreemdeling. Niet van hier, niet uit het Veilige Land.’

‘Daar zijn er duizenden van,’ zei Gondrabur kreunend. ‘Dat helpt niet echt. Het zou makkelijker zijn als we dat gat konden vinden.’

Alle omstanders knikten instemmend.

Baëndala was er niet zeker van of een dun lijntje in de lapis lazuli een verbinding tussen Borkon en het wezen moest voorstellen. *Of is het alleen een onzuiverheidje?* Ze zweeg over haar twijfel.

‘Een gat in de aarde, dus,’ zei ze.

‘Of onder de zee,’ merkte Gondrabur op.

‘Bij Vraccas! Dat zou dan iets voor de Eersten zijn. Ik heb gehoord dat ze veel succes hebben met hun duikboot,’ vulde een dwergenvrouw uit het koor aan. ‘Mij krijgen ze met geen tien nachtmerries onder water. Ik ga niet verzuipen vanwege Elria’s vloek.’

Terwijl iedereen lachte ging Baëndala door met haar bezichtiging.

Er waren nog een paar verwijzingen naar de jonge man – en ook

naar een dwerg die een rol zou moeten spelen.

O, *nee!* Uitgerekend bij zijn gedetailleerde voorstelling was er een stuk steen weggesprongen, zodat het hoofd en delen van het bovenlichaam ontbraken. Hoe ze de grond ook afzocht, ze vond geen spoor. *Of betekent het misschien dat het nog niet vaststaat wie van ons dat moet zijn?*

‘Bij Vraccas! Kijk dan!’ riep Gondrabur opgewonden vanaf de ladder. ‘Dat zijn... nog meer orcs!’

Baëndala beklom met lood in haar schoenen de ladder en keek naar de scène die Vraccas haar had ingegeven.

Het waren ongetwijfeld orcs. En heel veel monsters, die door een gang in een gebergte slopen. *Welk gebergte? Waar vallen ze binnen?*

‘Ze moeten een ingang vanaf buiten hebben gevonden,’ mompelde ze terwijl ze de voorstelling nader bekeek. En op dat moment zag ze de beslissende aanwijzing. ‘Dat die gang boven hen mag instorten: dat is bij óns!’ riep Baëndala gealarmeerd uit. ‘Ik herken de versieringen. De orcs naderen door de oude Hal van het Verdriet!’

‘Onmogelijk. Alles is ingestort en door het plan van Tungdil versperd,’ bracht Gondrabur er hoopvol tegen in. ‘Die varkensnuiten komen er nooit door.’

‘Vraccas heeft ons de waarschuwing niet voor niets gestuurd. Misschien is het morgen al zover, of pas over honderd omlopen. Maar ze zullen komen. Dat staat vast.’ Baëndala zette de vinger-toppen van haar linkerhand tegen het reliëf. ‘Stuur het bericht naar koningin Gwendalyn. Ze moet onmiddellijk verkenners naar de Hal van het Verdriet sturen. De grot moet bewaakt worden. En van daaruit zoeken we naar doorbraken, die...’ Ze wuifde het idee weg. ‘Nee, laat maar. Ik ga zelf kijken. Een dertigtal gewapende krijgers is genoeg als escorte. En als we die monsters vinden, sturen we onmiddellijk een boodschapper.’

‘Jijzelf?’ Gondrabur keek de andere aanwezigen aan. ‘Maar... er is geen dwergenvrouw in die scène gebeiteld. Vraccas had jou niet op het oog.’

Baëndala glimlachte en wees naar een schaduw aan het einde van de weergegeven gang waardoor de orcs zouden komen. ‘Kijk dan. Dat ben ik natuurlijk, oude meester. En desnoods neem ik mijn broer mee. Die zal me verdedigen, zoals je weet.’

‘Nee, die blijft waar hij is. Dat is voor ons allemaal veiliger. Ook voor hem,’ antwoordde Gondrabur. ‘Goed dan! Ik ga de koningin berichten over het teken van Vraccas dat hij ons via jou stuurde.’ Hij keek lang naar de twee schreden hoge stèle. ‘Hebben we iets over het hoofd gezien?’

Baëndala dacht aan de lijn vanaf het gat dat zich ergens in het Veilige Land bevond naar Borkon. Maar ze bleef zwijgen. *Eerst moet ik poolshoogte nemen in de Hal van het Verdriet.*

‘Jij Berg, die bleef waar de gebergten kwamen
helling zonder steden, top zonder namen,
eeuwige sneeuw waarin de sterren stralen
en drager der dalen die met bloemen pralen.
Bevat het basalt nog metaal dat niet werd gevonden?
Je richt zelfs de hoogmoedigsten te gronde.’

Uit: *De Berg*,
door Raingar Rilkbur uit de clan
van de Rijmzetter, stam van de Vierden